

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 135/2023-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Gallo, s. r. o., Jilemnického 30, Martin, IČO 36 715 352, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Gallo, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 10 CoE 10/2022 z 29. septembra 2022 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 10 CoE 10/2022 z 29. septembra 2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 10 CoE 10/2022 z 29. septembra 2022 **z r u š u j e** a **v e c** mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Žiline **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **530,86 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 135/2023-14 z 9. marca 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 CoE 10/2022 z 29. septembra 2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, ako aj priznania náhrady trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) ako súd exekučný poverením z 19. apríla 2007 poveril sťažovateľa ako vtedy činného súdneho exekútora vykonaním exekúcie v napadnutom konaní. Podaním z 15. novembra 2007 povinný navrhol zastavenie exekúcie. Okresný súd 15. novembra 2007 vyzval sťažovateľa na predloženie exekučného spisu v napadnutom konaní (spolu s ďalšími 60 exekučnými spismi v iných konaniach), a to v lehote 5 dní od doručenia výzvy. Sťažovateľ doručil 26. novembra 2007 okresnému súdu žiadosť o predĺženie tejto lehoty do 10. decembra 2007 a odôvodnil ju svojou práceneschopnosťou, ktorú aj zdokladoval. Okresný súd žiadosti vyhovel len čiastočne a lehotu predĺžil do 3. decembra 2007. Sťažovateľ s poukazom na pretrvávajúcu práceneschopnosť opätovnou žiadosťou požiadal o predĺženie lehoty do 10. decembra 2007. Okresný súd jeho žiadosti nevyhovel a uznesením z 10. decembra 2007 vydaným vyšším súdnym úradníkom uložil sťažovateľovi poriadkovú pokutu vo výške 25 000 Sk. Rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ hrubým spôsobom sťažil postup okresného súdu tým, že nedoručil exekučný spis i napriek predĺženej lehote, a teda neuposlúchol príkaz súdu. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 8. januára 2008 odvolanie a žiadal uznesenie okresného súdu zrušiť. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol napadnutým rozhodnutím z 29. septembra 2022 (právoplatným 3. decembra 2022) tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil a sťažovateľa zaviazal povinnosťou zaplatiť poriadkovú pokutu vo výške 500 eur. Krajský súd dospel k záveru, že napriek tomu, že odvolaciemu súdu bol predložený spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa skoro po 15 rokoch od vydania napadnutého uznesenia okresného súdu, uloženie poriadkovej pokuty je naďalej výrazom sankcie proti v roku 2007 vedením exekúcie poverenej osobe – súdnemu exekútorovi (sťažovateľovi) za neplnenie povinností voči súdu a tento sankčný dôsledok za neplnenie povinností ním v rozhodnej dobe je zachovaný i v dobe rozhodovania o odvolaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za arbitrárne, nepreskúmateľné, nepredvídateľné a ústavne neudržateľné. Uvedené odôvodňuje tým, že

a) krajský súd sa v rámci jeho odôvodnenia vôbec nevysporiadal s objektívnym dôvodom, pre ktorý sťažovateľ v lehote nepredložil požadovaný spis okresnému súdu, a to jeho práceneschopnosťou; odvolací súd vychádzal výhradne zo subjektívnych a z nepodložených tvrdení okresného súdu; poriadková pokuta má reflektovať na závažné a procesné porušenie účastníka konania, ktoré hrubo sťažuje postup konania, a nemá slúžiť ako trest, ktorý môže sudca svojvoľne použiť proti účastníkovi konania na základe svojich subjektívnych a nepodložených domnienok vo vzťahu k prejednávanej veci;

b) krajský súd porušil princíp predvídateľnosti a právnej istoty, keď v skutkovo totožných veciach (týkajúcich sa poriadkových pokút uložených sťažovateľovi 10. decembra 2007) rozhodol tak, že zrušil uznesenia okresného súdu o uložení povinnosti zaplatiť poriadkové pokuty (sťažovateľ ich pripojil k ústavnej sťažnosti, ide o uznesenia krajského súdu č. k. 9 CoE 7/2022 z 30. mája 2022, č. k. 9 CoE 8/2022 zo 16. júna 2022, č. k. 1 CoE 10/2022 z 9. augusta 2022 a č. k. 11 CoE 10/2022 z 25. augusta 2022); predmetné rozhodnutia krajský súd odôvodnil tým, že „za stavu, kedy odvolaciemu súdu bol predložený spis na rozhodnutie o odvolaní súdneho exekútora, a to skoro po 15 rokoch od vydania napadnutého rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru, že uloženie poriadkovej pokuty už momentálne nenapĺňa žiadne z jej účelov a s prihliadnutím na konkrétne okolnosti tejto veci sa mňajú účinku. Zo spisu vyplynulo, že došlo k zastaveniu exekučného konania priamo zo zákona, a preto jej účinok už nie je aktuálny ani vo vzťahu k samotnému konaniu (keďže vzhľadom na jeho zastavenie nie je potrebné zabezpečiť rýchlú a hospodárnu konania), ani vo vzťahu k účastníkom – povinnému, ktorého práva súd prvej inštalencie chránil vydaním poriadkovej pokuty, a najmä ani vo vzťahu k súdному exekútorovi [REDAKOVANÉ], ktorý už nie je zapísaný v zozname súdnych exekútorov a voči ktorému už nemôže poriadková pokuta naplniť svoj výchovný účel.“

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

4. Ústavný súd vyzval predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti, ktorá vo svojom podaní uviedla, že považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú. V odôvodnení ozrejmla, že «v označenej exekučnej veci odvolací súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci odvolateľom vznesené a svoje úvahy a právne závery formuloval vo svojom rozhodnutí. Tak ako to uviedol odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (najmä v jeho bodoch 8. a 9.), podľa jeho názoru boli naplnené dôvody pre postup súdu prvej inštalencie podľa § 53 ods. 1 O. s. p., keďže súdny exekútor mu na jeho žiadosť v stanovenej a ani v predĺženej lehote (t. j. ku dňu vydania jeho rozhodnutia 10.12.2007) exekučný spis nepredložil. Zároveň však krajský súd modifikoval výšku (sumu i menu) uloženej poriadkovej pokuty. Žiada sa dodať, že ani samotná práceneschopnosť súdneho exekútora nemôže mať v danom prípade vplyv na uloženie poriadkovej

pokuty súdom. Preloženie spisu zamestnancami exekútorského úradu je bežný administratívny úkon a preto im nič nebránilo predmetný spis súdu predložiť. Ani dĺžka času, ktorá uplynula od uloženia poriadkovej pokuty exekučným súdom nič nemení na dôvodnosti tohto poriadkového opatrenia, ktorým bolo správanie súdneho exekútora, ktorý zodpovedá za chod svojho exekútorského úradu.»

III.2. Replika sťažovateľa:

5. Vyjadrenie krajského súdu doručil ústavný súd sťažovateľovi, ktorý sa s ním nestotožnil a podľa jeho názoru nemá toto vyjadrenie k namietanému uloženiu poriadkovej pokuty žiadnu relevanciu a ani oporu v zákone. Zároveň k svojmu podaniu priložil aj novšie rozhodnutie krajského súdu č. k. 7 CoE 10/2022 z 28. februára 2023, ktorým došlo k zrušeniu ďalšieho odvolaním napadnutého uznesenia okresného súdu v obdobnej veci sťažovateľa (vo veci uloženia poriadkovej pokuty uznesením okresného súdu z 10. decembra 2007).

6. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozhodnutím, ktorým krajský súd zmenil rozhodnutie okresného súdu a uložil sťažovateľovi zaplatiť poriadkovú pokutu vo výške 500 eur. Odôvodnenie tohto rozhodnutia sťažovateľ podrobuje kritike, tvrdiac, že za rovnakých skutkových i právnych okolností rozhodol a stále rozhoduje krajský súd v iných (identických) veciach sťažovateľa opačne, a v tom vidí ústavnoprávny problém.

8. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

9. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho

veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

10. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 292/04) je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil, a preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností.

11. Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou kritizuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, keďže krajský súd sa vôbec nezaoberal zdokladovanou práceneschopnosťou sťažovateľa, ktorá bola objektívnym dôvodom nepredloženia exekučného spisu okresnému súdu a tvorila jednu z jeho ťažiskových odvolacích námietok. Zároveň namieta, že krajský súd pri rozhodovaní vôbec nezohľadnil skôr vydané rozhodnutia krajského súdu v identických veciach sťažovateľa, ktorými bola obdobne uložená poriadková pokuta sťažovateľovi zrušená.

12. Na účel overenia opodstatnenosti námietok sťažovateľa ústavný súd z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zistil, že krajský súd sa práceneschopnosťou sťažovateľa ako jedným z namietaných odvolacích dôvodov osobitne nezaoberal. Krajský súd k dôvodom uloženia poriadkovej pokuty uviedol, že *«naplnenie podmienky „hrubého sťažovania postupu súdu“ je vecou zohľadnenia a zváženia všetkých, z tohto hľadiska relevantných okolností konkrétneho prípadu - na okolnosti takejto povahy existujúce ku dňu vydania odvolaním napadnutého uznesenia poukázal v predkladacej správe aj sudca a tie ako oprávnené argumenty v bezprostrednej väzbe s dôvodmi uvádzanými v odvolaním napadnutom uznesení, ku dňu svojho rozhodovania si osvojil aj odvolací súd.»*. V ďalšej časti odôvodnenia krajský súd všeobecne zhrnul funkcie, ktoré poriadková pokuta plní, a dospel k záveru, že *„uloženie poriadkovej pokuty naďalej je výrazom sankcie voči v roku 2007 vedením exekúcie poverenej osoby - súdneho exekútora za neplnenie povinností voči súdu, tento sankčný význam sankčné opatrenie súdu nestráca a voči [redacted] tento sankčný dôsledok za neplnenia povinností ním v rozhodnej dobe je zachovaný i v súčasnej dobe rozhodovania. Odvolací súd ale viazaný aktuálne účinnou procesno-právnou úpravou - v ust. § 102 ods. 2 CSP uznesenie okresného súdu zmenil a v súlade s označeným ustanovením [redacted] - ku dňu vydania uznesenia okresného súdu vykonávajúceho funkciu súdneho exekútora uložil povinnosť zaplatiť poriadkovú pokutu vo výške 500 eur.“*.

13. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o tom, že v otázke zrušenia uloženej mu poriadkovej pokuty rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím odlišne ako v iných obdobných veciach sťažovateľa, ústavný súd v prvom rade vo všeobecnosti uvádza, že rozdielna rozhodovacia prax

súdu o „totožných“, resp. obdobných veciach nie je žiaduca. Zákonná formulácia princípu právnej istoty vyjadrená v čl. 2 Civilného sporového poriadku chráni hodnotu predvídateľnosti práva, resp. súdnych rozhodnutí ako jednu z najvyšších ústavných hodnôt materiálneho právneho štátu. V zmysle odseku 2 citovaného článku je právnou istotou stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má (podľa odseku 3 tohto článku, pozn.) právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu (m. m. I. ÚS 73/2020).

14. Inými slovami, princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje princíp právnej istoty a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých veciach. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 Civilného sporového poriadku), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale, práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal (III. ÚS 275/2018).

15. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že už spomínaným požiadavkám krajský súd vo svojom rozhodnutí neučinil zadosť. Hoci krajský súd rozhodol v procesne rovnakých prípadoch sťažovateľa odlišne, v rámci napadnutého rozhodnutia sa nevysporiadal s rozhodnutiami skoršími (uvedenými v bode 3 tohto odôvodnenia), ktorými zrušil rozhodnutia o uložení poriadkovej pokuty sťažovateľovi, a neodôvodnil, prečo dospel k rozdielnemu záveru, že uloženie poriadkovej pokuty s prihliadnutím na konkrétne okolnosti tejto veci stále napĺňa jej účel, aj keď sa jeho rozhodnutie javí ako výrazne menšinové až excesívne. K tomu je potrebné dodať, že pri ústavne konformnom výklade zákona nemožno vo vzťahu k účelnosti uloženia pokuty abstrahovať od doby, ktorá uplynula od podania odvolania do rozhodnutia krajského súdu na jeho základe, aj keď toto oneskorenie nezapríčinil priamo krajský súd, ale nemožno túto okolnosť pričítať sťažovateľovi a ide o okolnosť s výrazným vplyvom na dotknutý aspekt rozhodovania. Pri opätovnom rozhodovaní bude potrebné pretrvávajúcu účelnosť uloženia pokuty (náležite odôvodniac svoj odklon) zvažovať aj z hľadiska ďalšieho aspektu uvedeného v bode 3 b) tohto odôvodnenia (ďalší procesný vývoj a aktuálny stav exekučného konania), pokiaľ je a do tej miery, do akej je pre posudzovanú vec aktuálny. Krajský súd sa bude musieť aj dostatočne (už vo svojom rozhodnutí) vysporiadať s odôvodnením nevyhovenia odvolacej námietke sťažovateľa spočívajúcej v nemožnosti postupovať podľa pokynov okresného súdu v dôsledku jeho práceneschopnosti (teda v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nenahrádza konanie o ústavnej sťažnosti).

16. Sumarizujúc už uvedené závery, ústavný súd rozhodol, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v miere dosahujúcej ústavnoprávnu intenzitu (bod 1 výroku nálezu).

17. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

17.1. V zmysle § 133 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody. Ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa.

18. V danom prípade bolo potrebné vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v ďalšom tak zrušiť napadnuté rozhodnutie krajského súdu z 29. septembra 2022 a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze (§ 134 ods. 1 druhá veta zákona o ústavnom súde), znamenajúcim potrebu náležite sa vysporiadať s argumentáciou sťažovateľa uplatnenou v odvolaní podanom proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom pri opätovnom rozhodovaní o tomto odvolaní, zohľadniac aj ďalšie okolnosti uvedené v bode 15 tohto odôvodnenia a rešpektujúc obsah a zmysel práv, ktorých porušenie bolo ústavným súdom zistené. Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde; bod 2 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

19. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

20. V zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceneľná peniazmi.

21. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky.

22. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2023 predstavuje sumu 208,67 eur a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) sumu 12,52 eur. Za dva úkony tak prináleží suma 417,34 eur a režijný paušál za dva úkony v sume 25,04 eur, čo spolu predstavuje sumu 442,38 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 88,48 eur,

pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľkou DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd teda stanovil náhradu trov konania v sume 530,86 eur (bod 3 výroku nálezu). Náhradu za tretí úkon právnej služby – vyjadrenie zo 6. apríla 2023 ústavný súd nepriznal, pretože obsah doručeného vyjadrenia nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci (bod 4 výroku nálezu).

23. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

24. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu